

"মৰমৰ সন্তানসকল – সদায় এইটো নিচাত থাকিব। যে আমি সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ, আমি জানো যে যিজন বাবাক সকলোৱে আহ্বান কৰি আছে তেওঁ আমাৰ সন্মুখত আছে"

প্ৰশ্ন: যিসকল সন্তানৰ বুদ্ধিযোগ ঠিক হ'ব, তেওঁলোকৰ কি সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব?

উত্তৰ: সত্যযুগী নতুন ৰাজধানীত কি কি হ'ব, কেনেকৈ আমি স্কুলত পঢ়িম আকৌ ৰাজ্য চলাম। সমীপত আহি থকাৰ লগে লগে এই সকলোবোৰৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। কিন্তু যিসকলৰ বুদ্ধিযোগ ঠিক, যিসকলে নিজৰ শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰে, ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদি কৰিও এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকে, তেওঁলোকৰহে এই সকলোবোৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব।

গীত: ওঁম নমো শিৱায়.....

ওঁম শান্তি। ভক্তি মাৰ্গত আৰু যিবোৰ সংসংগ থাকে, তালৈতো চাগৈ সকলোৱে গৈছা। তাত হয়তো ক'ব যে সকলোৱে কোৱা "ব্ৰাহ গুৰু" বা "ৰাম"ৰ নাম ক'ব। ইয়াত সন্তানসকলে একো কোৱাৰো প্ৰয়োজন নাথাকে। এবাৰেই কৈ দিলা, বাৰে বাৰে কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। পিতাও এজন, তেওঁ এটা কথাই কয়। কি কয়? সন্তানসকল, মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। প্ৰথমে শিকি লৈ পাচত আহি ইয়াত বহে। আমি যিজন পিতাৰ সন্তান হওঁ তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। এইটোও তোমালোকে এতিয়া ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা জানিছা যে আমাৰ; সকলো আত্মাৰ পিতা সেই এজনেই। জগতে এইটো নাজানে। তোমালোকে জানা আমি সকলো সেইজন পিতাৰ সন্তান, তেওঁক সকলোৱে "গ'ড ফাদাৰ" বুলি কয়। এতিয়া ফাদাৰে কয় - মই এই সাধাৰণ শৰীৰত তোমালোকক পঢ়াবলৈ আহোঁ। তোমালোকে জানা যে বাবা এওঁৰ শৰীৰত আহিছে, আমি তেওঁৰ হৈছোঁ। বাবাহে আহি পতিতৰ পৰা পাৱন হোৱাৰ মাৰ্গ দেখুৱাই দিয়ে। এয়া গোটেই দিন বুদ্ধিত থাকে। শিৱবাবাৰ সন্তানতো সকলোৱে হয় কিন্তু তোমালোকে জানা অন্য কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে আমি আত্মা, আমাক পিতাই আদেশ দিছে যে মোক স্মৰণ কৰা। মই তোমালোকৰ বেহদৰ পিতা। সকলোৱে চিঞৰি থাকে যে পতিত-পাৱন আহক, আমি পতিত হৈ গৈছোঁ। এয়া শৰীৰে নকয়। আত্মাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা কয়। ৪৪ জন্মও আত্মাই লয় নহয় জানো। এইটো বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে আমি এক্টৰ (ভাৱৰীয়া)। বাবাই আমাক এতিয়া ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তুলিছে। আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান দিছে। পিতাকেই সকলোৱে মাতে নহয় জানো। এতিয়াও তেওঁলোকে ক'ব, কৈ থাকে যে আহক আৰু তোমালোক সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণসকলে কোৱা যে বাবাৰ আগমন হৈছে। এই সংগমযুগকো তোমালোকে জানা, ইয়াক পুৰুষোত্তম যুগ হিচাপে গায়ন কৰা হয়। পুৰুষোত্তম যুগ হয়েই কলিযুগৰ অন্ত আৰু সত্যযুগৰ আদিৰ মাজৰ সময়খিনি। সত্যযুগত সত্য পুৰুষ, কলিযুগত মিথ্যা পুৰুষ থাকে। সত্যযুগত যিসকল আহি গৈছে, তেওঁলোকৰ চিত্ৰ আছে। সকলোতকৈ পুৰণি এই চিত্ৰবোৰ, ইয়াতকৈ পুৰণি কোনো চিত্ৰ নাথাকে। এনেয়েতো মনুষ্যই বহুত অপ্ৰয়োজনীয় চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰে। এইটো তোমালোকে জানা কোন কোন হৈ গ'ল। যেনেকৈ তলত অশ্বাৰ চিত্ৰ আছে অথবা কালীৰ চিত্ৰ আছে, কিন্তু এনেকুৱা ভূজাধাৰী থাকিব পাৰে জানো। অশ্বাৰো দুখন ভূজাই থাকিব নহয় জানো। মনুষ্যইতো গৈ হাত যোৰ কৰি পূজা কৰে। ভক্তিমাৰ্গত অনেক প্ৰকাৰৰ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰিছে। মনুষ্যকেই বেলেগ বেলেগ প্ৰকাৰে সজায় তেতিয়া ৰূপ সলনি হৈ যায়। এনেকুৱা কোনো চিত্ৰ আদি বাস্তৱত নাই। এয়া সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। ইয়াততো মনুষ্য পংগু (হাত নথকা) বা থোৰাও হৈ যায়। সত্যযুগত এনেকুৱা নহয়। সত্যযুগকো তোমালোকে জানা, আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। ইয়াততো ড্ৰেচ (সাজ-পাৰ) চোৱা প্ৰত্যেকৰে নিজৰ নিজৰ কিমান ভেৰাইটি (বৈচিত্ৰ্য) আছে। তাততো যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী, তেনেকুৱা প্ৰজা হয়। যিমানে সমীপত আহি থাকিব। তোমালোকৰ নিজৰ ৰাজধানীৰ ড্ৰেচ আদিৰো সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। দেখি থাকিব। আমি এনেকৈ স্কুলত পঢ়োঁ, এয়া কৰোঁ। দেখিবও সেইসকলে যাৰ বুদ্ধিযোগ ভাল (স্বচ্ছ)। নিজৰ শান্তিধাম-সুখধামক স্মৰণ কৰে। ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদিতো কৰিবই লাগিব। ভক্তিমাৰ্গতো ধান্দা আদিতো কৰে নহয় জানো। জ্ঞান একোৱে নাছিল। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি। তাক কোৱা হ'ব ভক্তিৰ জ্ঞান। তেওঁলোকে এইটো জ্ঞান দিব নোৱাৰে যে তোমালোক বিশ্বৰ মালিক কেনেকৈ হ'ব। এতিয়া তোমালোকে ইয়াত পঢ়ি ভৱিষ্যত বিশ্বৰ মালিক হোৱাগৈ। তোমালোকে জানা এই পঢ়া হৈছেই নতুন সৃষ্টি, অমৰলোকৰ বাবে। বাকী অমৰনাথত শঙ্কৰে পাৰ্ৱতীক কোনো অমৰকথা শুনোৱা নাই। তেওঁলোকেতো শিৱ-শঙ্কৰক একাকাৰ কৰি দিয়ে।

এতিয়া পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বুজাই আছে, এৱোঁ (ব্ৰহ্মাৰো) শুনো। পিতাৰ বাহিৰে সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ

ৰহস্য কোনে বুজাব পাৰিব। এওঁ (ব্ৰহ্মা) কোনো সাধু-সন্ত আদি নহয়। যেনেকৈ তোমালোক গৃহস্থ ব্যৱহাৰত আছিল, তেনেকৈ এৱোঁ আছিল। ড্ৰেচ আদি সকলো সেয়াই। যেনেকৈ ঘৰত মা-পিতা, সন্তানসকল থাকে, একো পাৰ্থক্য নাই। পিতাই এই ৰথত আৰোহন কৰি সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ আহে। এইখনক (ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰক) ভাগ্যশালী ৰথ বুলি গায়ন কৰা হয়। কেতিয়াবা ষাণ্ডৰ ওপৰত আৰোহন কৰাও দেখুৱায়। মনুষ্যই ওলোটাকৈ বুজি লৈছে। মন্দিৰত জানো কেতিয়াবা ষাণ্ড থাকিব পাৰে? কৃষ্ণতো হৈছে প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ), তেওঁ জানো ষাণ্ডৰ ওপৰত বহিব। ভক্তি মার্গত মনুষ্য বহুত বিবুদ্ধিত পৰি আছে। মনুষ্যৰ হৈছে ভক্তি মার্গৰ নিচা। তোমালোকৰ হৈছে জ্ঞান মার্গৰ নিচা। তোমালোকে কোৱা - এই সংগমত বাবাই আমাক পঢ়াই আছে। তোমালোক আছা এইখন সৃষ্টিত কিন্তু বুদ্ধিৰে জানা যে আমি ব্ৰাহ্মণ সংগমযুগত আছোঁ। বাকী সকলো মনুষ্য কলিযুগত আছে। এইবোৰ অনুভৱৰ কথা। বুদ্ধিয়ে কয় যে আমি কলিযুগৰ পৰা এতিয়া আঁতৰি আহিলোঁ। বাবাৰ আগমন হৈছে। এই পুৰণি সৃষ্টিখনেই পৰিৱৰ্তন হৈ যাব। এয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে, অন্য কোনেও নাজানে। যদিও একেখন ঘৰতে থাকে, একেটা পৰিয়ালৰে হয়, তেওঁলোকৰ ভিতৰতো পিতাকে ক'ব মই সংগমযুগী, সন্তানে ক'ব নহয়, মই কলিযুগত আছোঁ। ৰণ্ডাৰ (আচৰিত) নহয়নে। সন্তানসকলে জানে - আমাৰ পঢ়া সম্পূৰ্ণ হ'লে তেতিয়া বিনাশ হ'ব। বিনাশ হোৱাতো জৰুৰী। তোমালোকৰ মাজতো কোনোবাই জানে, যদি এইটো বুজি পায় যে সৃষ্টি বিনাশ হৈ যাব তেন্তে নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে প্ৰস্তুতি চলোৱাত লাগি যাব। বেগ-বেগেজ (টালি-টোপোলা) সাজু কৰি ল'ব। বাকী অলপ সময় আছে, বাবাৰতো হৈ যাওঁ। ভোকত মৰিলেও প্ৰথমে বাবা তাৰ পিছত সন্তান। এয়াতো বাবাৰ ভঁৰাল। তোমালোকে শিৱবাবাৰ ভঁৰালৰ পৰা খোৱা। ব্ৰাহ্মণে ভোজন ৰান্ধে সেই কাৰণে 'ব্ৰহ্মা ভোজন' বুলি কোৱা হয়। যিসকল পবিত্ৰ ব্ৰাহ্মণ হয়, স্মৃতিত থাকি ৰান্ধে, ব্ৰাহ্মণৰ বাহিৰে অন্য কোনেও শিৱবাবাৰ স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰে। সেই (লৌকিকৰ) ব্ৰাহ্মণসকল শিৱবাবাৰ স্মৃতিত থাকে জানো। শিৱবাবাৰ ভঁৰাল হৈছে এয়া, য'ত ব্ৰাহ্মণে ভোজন ৰান্ধে। ব্ৰাহ্মণ যোগত (পিতাৰ স্মৃতিত) থাকে। পবিত্ৰতো হয়ই। বাকী হৈছে যোগৰ কথা। ইয়াতেই পৰিশ্ৰম হয়। মিছা কথা চলিব নোৱাৰে। এনেকৈ কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে মই সম্পূৰ্ণ যোগত আছোঁ বা ৪০ পাৰচেণ্ট (শতাংশ) যোগত আছোঁ। কোনেও ক'ব নোৱাৰে। জ্ঞানো লাগে। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজত যোগী সেইসকল যিয়ে নিজৰ দৃষ্টিৰ দ্বাৰাই কাৰোবাক শান্ত কৰি দিব পাৰে। এয়াও শক্তি হয়। একেবাৰে নিস্তক হৈ যাব, যেতিয়া তোমালোক অশৰীৰী হৈ যোৱা আৰু পিতাৰ স্মৃতিত থাকা এয়াই হৈছে প্ৰকৃত্যৰ স্মৰণ কৰা। পুনৰ এইটো প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) কৰিব লাগে। যেনেকৈ তোমালোক ইয়াত স্মৃতিত বহা, এইটো প্ৰেক্টিচ কৰোৱা হয়। তথাপিও সকলোৱে স্মৃতিত নাথাকে। বুদ্ধি ক'লে ক'লে গৈ থাকে। তেন্তে তেওঁলোকে নিজৰে লোকচান কৰি দিয়ে। ইয়াত সগুণীত (গাদীত) সেইসকলক বহুৱাব লাগে যিসকলে বুজে যে আমি ড্ৰিল টিচাৰ (ব্যামৰ শিক্ষক) হওঁ। পিতাৰ স্মৃতিত সন্মুখত বহি আছোঁ। বুদ্ধিযোগ অন্য কোনো ফালে যাতে নাযায়। নিস্তক হৈ যাব। তোমালোক অশৰীৰী হৈ যোৱা আৰু পিতাৰ স্মৃতিত থাকা। এয়া হৈছে প্ৰকৃত্যৰ স্মৰণ কৰা। সন্ন্যাসীসকলো শান্তিত বহে, তেওঁলোক কাৰ স্মৃতিত থাকে? সেয়া কোনো ৰিয়েল (প্ৰকৃত) স্মৃতি নহয়। কাকো লাভবান কৰিব নোৱাৰিব। তেওঁলোকে সৃষ্টিক শান্ত কৰিব নোৱাৰে। পিতাক নাজানেই। ব্ৰহ্মকেই ভগৱান বুলি ভাবি থাকে। সেয়াতো নহয়। এতিয়া তোমালোকে শ্ৰীমত পোৱা - মামেকম স্মৰণ কৰা। তোমালোকে জানা যে আমি ৪৪ জন্ম লওঁ। প্ৰতিটো জন্মতে অলপ অলপকৈ কলা কম হৈ গৈ থাকে। যেনেকৈ চন্দ্ৰমাৰ কলা কম হৈ যায়। দেখিলে জানো ইমান গম পোৱা যায়। এতিয়া কোনেও সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই। আগলৈ গৈ তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। আত্মা কিমান সূক্ষ্ম। তাৰো সাক্ষাৎকাৰ হ'ব পাৰে। নহ'লে নো কন্যাসকলে কেনেকৈ ক'য় যে এওঁৰ লাইট (প্ৰকাশ) কম, এওঁৰ বেছি। দিব্যদৃষ্টিৰেহে আত্মাক দেখা পায়। এয়াও সকলো ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। মোৰ হাতত একোৱেই নাই। ড্ৰামাই মোৰ দ্বাৰা কৰায়, এই সকলোবোৰ ড্ৰামা অনুসৰি চলি থাকে। ভোগ আদি এই সকলোবোৰ ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ছেকেণ্ডৰ পাচত ছেকেণ্ড একট (কৰ্মকাণ্ড) হৈ থাকে।

এতিয়া পিতাই শিক্ষা দিয়ে যে পাৱন কেনেকৈ হ'ব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। কিমান সূক্ষ্ম আত্মা যি পতিত হৈ গৈছে আকৌ পাৱন হ'ব লাগে। ৰণ্ডাৰফুল (আচৰিত) কথা নহয় জানো। প্ৰকৃতি (ঐশ্বৰীয়) বুলি কোৱা হয় নহয়। পিতাৰ পৰা তোমালোকে সকলো প্ৰাকৃতিক (ঐশ্বৰিক) কথা শুনা। সকলোতকৈ প্ৰাকৃতিক (ঐশ্বৰিক) কথা হ'ল আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ, যিটো কোনেও নাজানে। ঋষি মুনি আদি কোনেও নাজানে। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাই পাথৰ (অপৱিত্ৰ) বুদ্ধিৰ আকৌ পাৰস (পবিত্ৰ) বুদ্ধিৰ হয়। বুদ্ধিত এইটোৱে খেয়াল চলি থাকিব লাগে যে মই আত্মা পাথৰবুদ্ধিৰ হৈ গৈছিলোঁ, এতিয়া পুনৰ পিতাক স্মৰণ কৰি পাৰসবুদ্ধিৰ হৈ আছোঁ। লৌকিক ৰীতিৰেতো পিতাও জেষ্ঠ হয় আকৌ শিক্ষক গুৰুও জেষ্ঠ পোৱা যায়। এয়াতো এজনেই বিন্দু স্বৰূপ পিতাও হয়, শিক্ষকো, গুৰুও হয়। গোটেই কল্প দেহধাৰীক স্মৰণ কৰিলা। এতিয়া পিতাই কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা। তোমালোকৰ বুদ্ধিক কিমান সূক্ষ্ম কৰি তোলে। বিশ্বৰ মালিক হোৱা - এইটো জানো কম কথা! কোনোৱে এইটোও খেয়াল নকৰে যে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সত্যযুগৰ মালিক কেনেকৈ হ'ল। তোমালোকেও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানা। নতুন কোনোবাই এই কথাবোৰ বুজিব নোৱাৰে। প্ৰথমে খুলমূল ভাৱে বুজিলা তাৰ পাচত সূক্ষ্মতাৰে

বুজোৱা হয়। পিতা হৈছে বিন্দু, তেওঁলোকে আকৌ ইমান ডাঙৰ-ডাঙৰ লিঙ্গ ৰূপ সাজি দিয়ে। মনুষ্যৰো বহুত ডাঙৰ ডাঙৰ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰে। কিন্তু এনেকুৱা নহয়। মনুষ্যৰ শৰীৰতো এয়াই হয়। ভক্তি মার্গত কি কি সাজি দিছে। মনুষ্য কিমান বিবুদ্ধিত পৰি আছে। পিতাই কয় - যি পাষ্ট (অতীত) হৈ গৈছে সেয়া পুনৰ হ'ব। এতিয়া তোমালোক পিতাৰ শ্রীমতত চলা। এওঁকো (ব্ৰহ্মাক) বাবাই শ্রীমত দিলে, সাক্ষাৎকাৰ কৰালে নহয় জানো। তোমালোকক মই বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) দিওঁ, এতিয়া এইটো ছাৰ্ভিচত (সেৱাত) লাগি যোৱা। নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। এই সকলোবোৰ এৰি দিয়া। সেয়েহে এৰোঁ (ব্ৰহ্মাও) নিমিত্ত হ'ল। সকলোৱেতো এনেদৰে নিমিত্ত নহয়, যিসকলৰ নিচা বাঢ়িল তেওঁলোক আহি বহি গ'ল। আমিহো ৰাজ্য পাম। তেন্তে এই পা-পইচা কি কৰিম। সেয়েহে এতিয়া পিতাই সন্তানসকলক পুৰুষাৰ্থ কৰায়, ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে, এনেকৈ কয়ো যে আমি লক্ষ্মী-নাৰায়ণতকৈ কম নহ'ম। গতিকে শ্রীমতত চলি দেখুওৱা। থেৰো-গেঁৰো নকৰিবা। বাবাই (ব্ৰহ্মা বাবাই) জানো এনেকৈ ক'লে যে ল'ৰা-ছোৱালীৰ কি হ'ব। এক্সিডেণ্টত (দুৰ্ঘটনাত) হঠাতে যেতিয়া কোনোবা মৰি যায় তেতিয়া কোনোবা ভোকত থাকে জানো। কোনোবা নহয় কোনোবা মিত্ৰ সম্বন্ধীয় আদিয়ে খাবলৈ দিয়ে। ইয়াত চোৱা বাবা পুৰণি জুপুৰীত থাকে। তোমালোক সন্তানসকল আহি মহলত থাকা। পিতাই ক'ব - সন্তানসকল ভালকৈ থাকক, খোৱা-বোৱা কৰক। যিয়ে লগত একো লৈ নাহে তেওঁলোকেও সকলো ভালদৰেই পায়। এই বাবাতকৈও (ব্ৰহ্মা বাবাতকৈও) ভালকৈ থাকে। শিৱবাবাই কয় মইতো হওঁৱেই ভ্ৰমি ফুৰোঁতা। যিকোনো লোকৰে কল্যাণ কৰিবলৈ যাব পাৰোঁ। যিসকল জ্ঞানী সন্তান আছে তেওঁলোক কেতিয়াও সাক্ষাৎকাৰ আদি কথাত উৎফুল্লিত নহ'ব। যোগৰ বাহিৰে অন্য একো নাই। এই সাক্ষাৎকাৰ আদি কথাত উৎফুল্লিত নহবা। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) যোগৰ স্থিতি এনেকুৱা কৰি তুলিব লাগে যাতে দৃষ্টিৰ দ্বাৰাই কাৰোবাক শান্ত কৰি দিব পাৰা, একেবাৰে নিস্তব্ধ হৈ যায়। ইয়াৰ বাবে অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

(2) জ্ঞানৰ প্ৰকৃত নিচাত থাকিবলৈ স্মৃতিত ৰাখিব লাগে যে আমি সংগমযুগী হওঁ, এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব, আমি নিজৰ ঘৰলৈ গৈ আছোঁ। সদায় শ্রীমতত চলি থাকিব লাগে, থেৰো-গেঁৰো কৰিব নালাগে।

বৰদান: লক্ষ্য অনুসৰি লক্ষণৰ বেলেঞ্চ (সমতা)ৰ কলাৰ দ্বাৰা আৰোহণ (উৰ্দ্ধগামী) কলাৰ অনুভৱ কৰোঁতা পিতাৰ সমান সম্পন্ন হোৱা
সন্তানসকলৰ বিশ্ব কল্যাণৰ কামনাও আছে লগতে পিতাৰ সমান হোৱাৰ শ্ৰেষ্ঠ ইচ্ছাও আছে, কিন্তু লক্ষ্য অনুসৰি যি লক্ষণ নিজৰ বা সকলোৰে ক্ষেত্ৰত পৰিলক্ষিত হ'ব লাগে সেই ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য আছে সেইবাবে বেলেঞ্চ ৰখাৰ কলাক এতিয়া আৰোহণ কলালৈ পৰিৱৰ্তিত কৰি এই প্ৰভেদ দূৰ কৰা। সংকল্প আছে কিন্তু দৃঢ়তা সম্পন্ন সংকল্প হ'লে তেতিয়া পিতাৰ সমান সম্পন্ন হোৱাৰ বৰদান প্ৰাপ্ত হৈ যাব। এতিয়া যি স্বদৰ্শন আৰু পৰদৰ্শন দুয়োটা চক্ৰ ঘূৰে, ব্যৰ্থ কথাত যি ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ যোৱা - ইয়াৰ পৰিৱৰ্তন কৰি স্বচিন্তক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা।

স্লোগান: সেৱাৰ ভাগ্য প্ৰাপ্ত হোৱাটোৱেই সকলোতকৈ ডাঙৰ ভাগ্য।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!